

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 151.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366057248/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

kosteligere Skat, end al den Skjønhed og kolde Klogskab, da nu glæder dig over og beundres for: Hans Stemme havede, og der stod Taarer i hans Øine. Uden at vente paa Svar, hilsede han den skjønnede Thora og steg tilhøst. – Han havde aldeles opgivet Embedsveien for at dyrke Malerkonsten, som han saa tidlig havde haft Lyst og Talent til, og han greb nu en Leilighed, der tilhød sig til en Udenlandsreise. I hele tre Aar hørte Familien paa Parcellen aldeles Intet til ham.

I disse tre Aar foregik der en mærkelig Forandring med Thora. Gjensynet af hendes Barndoms Legekammerat og deres saa godt som opløste Forhold havde stemt hende sorgnodigt. Allerede som Barn havde hun været forelsket i ham, og for hans Skyld var det, hun saa inderlig havde ønsket at blive smuk. Him Dag, da han saae hende i hendes største Skjønhed, havde han bitterlig krænkede hendes Selvfølelse, og hun havde følt sig næsten fjendtlig stemt mod ham. Hans sidste bevagede Ord til hende og hans Tilstaaelse om den himmelige Kjerlighed, han havde bevaret for hende fra hun var halvvoxen og saa inderlig styg, havde rørt hende. Neppe var han bortreist, før den længe indslumrede Lidenskab fra hin første drømmende Ungdomstid med fordoblet Hefthighed og Styrke kom tilbage.

Uden at robe denne Følelse for noget Menneske, nærde hun den nu, til den beherskede alle hendes Tanker, og med den kom hin Stemning tilbage, hvori Begjerligheden efter en skøn Ansigtform havde kastet hende ind i den Forestillingsvirvel, der endte med Feberfantasier og en fidsig Sygdom. Fantasilivet fra hin legemlige og aandelige Udviklingsperiode dukkede nu friskt og fornyet op i hendes sind. Blandt flere Billeder i hendes Værelse stod der en god Afstøbning i formandskøt Størrelse af Thorvaldsens Daabsengel, som man saa ofte havde smugret hende med, at hun lignede. I en Skuffe havde hun forvaret det Portræt, som Fætter Jørgen havde tegnet af hende før tre Aar siden. Dette tog hun nu frem og sammenlignede det baade med Daabsenglens Ansigt og med sit eget Spejlbillede. Hvad Fornernes Skjønhed, Reenhed og Harmoni angik, havde det vel betydelige Mangler og havde ikke den fjerneste Lighed med det ideale Kunstværk, hvormod det besad en fjern, men uansigjendelig Lighed med Grundformerne i hendes nuværende Ansigt. Den Mangel paa Forhold og Harmoni, det fornemmelig led af, var dog saa betydelig formindsket ved det naive, uskyldige, hvilige og følelsesfulde Udtryk, en kjerlig Opfattelse havde lagt deri, at det nu næsten beha-

gede hende meer, end hendes nærværende smukt uddannede Ansigt. Under denne Sammenligning mellem hendes Barncansigt og hendes nærværende Udseende var det hende som Barndomslivet gjenføites i hendes Indre, og selv hvad hun ansaae for Dromme og Fantasier fra hin Tid, blev hende atter virkeligt. Hun huskede paa sin Gudmoder og hendes Eventyr; hun syntes igjen at see hendes Bolig i Skoven, med Humlerankerne om Muren, og de smukke Roser og Liljer i den lille maanelyse Have; hun saae Stuen med Alkoven og Bordet med den hemmelighedsfulde Bog, hun saae det blanke Messingfad med det hvide Sand og de gaadefulde Tegn i Sandet, hvori hun lagde sine smaa Fingre; hun saae Lysglimtet og folte ligesom paa den electriske Prikken i Fingrene, som da hun udsagde hin mægtige Aands Navn, der skulde give hende Tryllemagt. Uvilkaarlig betragtede hun sine Fingre og begyndte, med Billedet af sit Barncansigt for sig, at berøre sit Ansigt for Speilet, ligesom for at give det Noget af det tabte Udtryk tilbage. Formerne rørte hun dog ikke ved: de syntes hende virkelig smukke, men kun kolde og udtryksløse. At det kun var ved Solens Opgang eller Nedgang, de fortryllede Fingre havde Magt, syntes hun at have glemt, og uden at agte paa Tiden, gjentog hun ofte uvilkaarlig, naar hun var ene, sin modellerende Berørelse især af Trækkene om hendes Mund.

En Formiddag, som hun sad i denne Beskæftigelse, blev hun overrasket ved et Besøg af Præsten, der havde confirmeret hende. Han traadte beskedent tilbage, i den Tanke, at hun endnu sad ved sit Toiletbord. Den Forlegenhed, hvormed hun reiste sig og bad ham blive, og den Hast, hvormed hun skjulte det lille Portrait i sin Speilskuffe, saavel som den besynderlige Beskæftigelse med hendes Ansigt, som han havde overrasket hende i, bragte ham paa den Formodning, at hun havde sminket sig. Uden dog at ville lade sig mærke dermed, vidste han, efter nogle indledende Bemærkninger, i Anledning af Thorvaldsens Daabsengei, at bringe Samtalen hen paa Forholder mellem den indre og ydre Sjønhed. Han bemærkede hvorledes Udtrykket i de blotte Former, selv uden Farve, kunde indeholde den høieste Sjønhed, naar Formen udsprang af en tilsvarende skøn Idee. I den Overbeviisning, at Forfængelighed var hendes Hovedfeil, og at hun med sit klare Blik maaskce kun behøvede at see det, for med sin kraftige Villie at bekæmpe denne Feil, vidste han saaledes at lede hendes Tanker, at det tilsidst blev hende selv og ikke ham, der klarest udvik-